

Bekosuaren ondoan gengozala Jean Paul asi zan berbetan. Ez oizkoa zalako bera berbetan astea arreta berezia ipini neutson bere azalpenari.

—Zuk Jaungoikoarengan sinesten dozu?, itaundu eustan.

Asieran zalantzak izanagatik, —baietz— erantzun neutson.

Eta demoninoarengan? berak barrero begietara begituz zirkinik be egiten ez dauala.

Ba orrengan ez, bota neutson.

—Jaungoikoarengan bai eta demoninoarengan ez, ori zelau ulertu leike ene lagun maitea?, —bota eustan braust. Jaungoikoa aintzina aaztu zan berak bere antzerara eginiko gizakietaz. Perfekziorik ez da existitzen bere obretan, eta lan ikaragarria egin ebala pentsatu baeban asieran laister konturatu zan gizakia zer nolako akatsen bilketa zan. Andik aurrera gizakietaz aaztu zan.

Ni mutu, baina Jean Paul aurrera joian. —Nik berba onek aspaldi bota neutsozan Jaungoikoari aurpegira, baina berak garesti ordaindu arazi eustan bere esanetan, lotsabakokeriaren ordaina. Arrezkero bere ondotik bota ninduen gizakien mundu zitalera betirako kateiatuz nireganako epaia gaitzetsiz. Ordutik izen asko ipini daustiaz, baina geienak demonino'lez ezagutzen naute.

Jean Paul, —esan neutson — Jaungoikoak sarritan eta une latzetan batipat seinaleak uzten ditu. Asieran ulertu ez arren denborak erakutsi daust Jaungoikoak pista batzuk usten dituala eta norberak ikusi bear ditu seinale orrek.

Jean Paulek orduan sumindurik bezala:

—Zoritzar guztietan bera beti geratzen da albo batera. Bere semeak bazarie zelau onartu leikez munduan gertatzen diran basakeriak?

Nik orduan:

—Telebistan agertuko balitz Jaungoikoa "erduze niregana" esanaz, ez litzateke bide egokia izango, ezarritako bidea baiño. Norberak norberaren barnetik asita aurkitu bear dau bidea.

Amaitu eta bereala Jean Paulek zera esan eustan:

—Badakit ez daustazula sinestuko baina ni nauzu demoninoa eta gura badozu frogatuko dautsut. Beste sei urte barru istripui latz baten ostean il egingo zara, baldin eta zure arima saltzen ez badauztazu.

—Ori beste barik esatea erreza da, —esan neutson.

Itaun batzuk egingo dautsudaz nitaz eta erantzunak baldin badakizuz, beste gauza bat pentsatuko dot zutaz:

—Noiz eta non jaio nintzen. Gurasoen izen abizenak eta nire amonaren eskonduurreko baserriaren izena.

Jean Paulek denbora artu eta erantzunak zuzen zuzen bota eustazan.

—Zein arrazoigatik zabailtz Done Jakue bidea egiten erromes bezala? —itaundu neutson.

—Ai ene lagun maitakorra. Bide onetan Jaungoikoa maite dabene pertsona ugari topa neikez eta nire eginkizuna da, erromes kristau bakoitzari sinistaraztea Jaungoikorik ez dagoela eta beraien arimataz jaubetzea.

Zuri be proposamen bat botako dautsut maai ganera eta ondo pentsatu ostean erantzun.

Isilune baten ondoren:

—Eskatu gura dozuna, eta gura dozuna izango dozu. Ori bai, zure arima aurrean dozun erromes lagunari saldu ostean.

—Jakin gura neuke jendeak zer eskatzen dautsun, olan otz-otzean neuk be ez dakit zer eskatu eta...

—Jendeak geien eskatzen daustana, betirako bizitzea da, ilezkortasuna. Gero beste batzuk dirua eta boterea. Beste batzuk gutxiengoak gaixorik eta iltzeau dauken norbaiten sendaketa. Eta beste gauza bitxi asko, danak esateak luze joko leuke.

—Eta orain zer? —Berak arro-arro.

Nik orduan zera esan neutson:

—Beitu Jean Paul edo deitzen zarean orrek, zalantzak izatea gizakiaren sentimenduetariko bat da, bizinariaren ezaugarrietako bat. Zuk Jaungoikoa zalantzan jartzen daustazun modura, nik zure irudia ere zalantzan jarri neike, orregaitik ez dautsot Jaun zeruetaoari oraintxe onuntz bajatzeko eskatuko. Denborak esango daust, orain emen izango dogun alkarrizketa eraginkorra izan dan ala ez.

—Orduan belu —esan eustan kopetilun.

Jean Paulek edo obeto esateko demoninoak, eskua luzatu eustan bostekoa emon gurean baina zeaztu ezineko sen batek ez eskurik luzatzeko adierazi eustan.

Agur esanaz batera zabaldu eban atea eta joan zan batek daki nora edo zertara iluntasunean barrena. Gau aretan ez neban lo larregirik egin. Urrengo goizean Burgosera eldu, bertako katedralera sartu, aita gure bat erreztatu eta etxekoei deitu neutsen bila edor daitezau.

Urte aretan Bugosen amaitu zan nire Done Jakue edo Santiagorako bidea. Urrengo urtean Burgos'etik asi eta Konpostelako Santiagon burutuko neban neure naia. Ori bai, inori arimarik saldu barik.

Ez zan eriotzezko istripurik suertatu. Ez zan zoritzarra gailendu. Pasadizo onen asieran esan bezala, ia eun urte daukodaz, eta inoizko federik sutsuenagaz bizi naiz pozik.